

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci žalobce **A. B.**, bytem P., Č. 872/17, zastoupeného Mgr. Petrem Kaustou, advokátem se sídlem Ostrava-Moravská Ostrava, Čs. legií 5/1616, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje**, se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě na přezkoumání rozhodnutí žalovaného o přestupku ze dne 5.8.2014, č. j. MSK 77782/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 23.9.2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 5.8.2014, č. j. MSK 77782/2014 a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Frýdku-Místku ze dne 21.5.2014, č. j. MMFM 63312/2014 ve věci přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona o silničním provozu a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

Žalobce namítal, že mu nebylo řádně prokázáno přestupkové jednání. Uvedl, že obvinění je od samého počátku postaveno na svědecké výpovědi zasahujících policistů K. a M. Dle názoru žalovaného byla poskytnuta ze strany uvedených svědků konzistentní svědecká výpověď, která je dostatečným podkladem pro rozhodnutí ve věci, potažmo uznání žalobce vinným. Jak správní orgán I. stupně, tak žalovaný, neshledali žádné rozpory či nelogické znaky provedených výpovědí. Žalobce však zastává názor, že poskytnutá svědectví jsou charakteru nedostatečného, respektive nelze uznat na podkladě těchto svědectví žalobce vinným. Základní námitkou žalobce je skutečnost, že žádný ze svědků nebyl schopen popsat hovorové zařízení (mobilní telefon), který měl žalobce údajně držet v ruce. Samotná skutková podstata spočívá v držení hovorového zařízení, tudíž individuálně drženého předmětu. Tato individuálnost spočívá např. ve specifické značce mobilního telefonu, specifickém tvaru, jakož i specifické barvě. Nelze se proto spokojit s prostým konstatováním svědka, ze kterého vyplývá pouhá existence hovorového zařízení v ruce žalobce. Nelze nahradit přesný popis hovorového zařízení, kterého je navíc zcela prokazatelně svědek schopen, prostým konstatováním, že obviněný držel hovorové zařízení v ruce. Tento postup žalovaného, který považuje takovéto konstatování za dostačující, není v souladu se zákonem, neboť obviněný, jakožto jediný řidič ve vozidle, je stavěn do situace, kdy v podstatě nelze prokázat opak. Navíc za situace, kdy žalobce jednoznačně prokázal, že vlastnil a v inkriminované době užíval hands-free sadu, je nutné o to více apelovat na svědky, aby zcela vyčerpávajícím způsobem vylíčil všechny skutečnosti a detaily, které beze sporu měli a mohli vnímat. Žalobce si klade otázku, proč např. neměli policisté v zásahovém vozidle zapnutou kameru, když tuto měli k dispozici. Z kamerového záznamu by bylo neoddiskutovatelně patrné, zda obviněný mluví či nemluví pravdu a bylo by možné se vyhnout hodnocení výpovědi policistů. Pokud policista eliminuje svou výpověď na pouhé konstatování, které přesně kopíruje skutkovou podstatu uvedenou v zákoně, pak se jedná o zcela nedůvěryhodné a nedostačující svědectví.

Žalobce dále uvedl, že zastává názor, že rozhodnutí žalovaného vykazuje naprosto neověřené závěry a spekulace, které není možné považovat za zákonného charakteru. V první řadě je vůbec otázkou, proč vlastně bylo vyhověno návrhu žalobce na ohledání předmětného vozidla, když následně správní orgán I. stupně absolutně tento důkaz při svém rozhodování eliminoval a takto učinil i žalovaný. Bylo jasně prokázáno, že hands-free sada, která je instalována v předmětném vozidle, funguje i v případě vypnutého autorádia, což je v naprosto příkrém rozporu s obsahem úředního záznamu ze dne 4.3.2014, kdy svědek K. uvádí, že toto není možné. Žalovaný se tak měl více zabývat námitkou žalobce, že v podstatě prokázal opak svědecké výpovědi policisty K. Dokazování v daném bodě je nedostačující a navíc zcela mylně interpretováno na straně 5 napadeného rozhodnutí.

Žalobce namítal ve svém odvolání, že jednoznačně prokázal nevěrohodnost svědků skrze fotografie, které znázorňovaly nezapnutou výstražnou signalizaci na policejním vozidle. Pokud však žalovaný klade žalobci na vrub, že se tzv. dvakrát trefil do intervalu, kdy světelná signalizace na policejním voze nesvítla, pak se bezesporu jedná o naprosto spekulativní závěr. Svědci jednoznačně vypověděli, že výstražná signalizace byla zapnuta po celou dobu zásahu. Žalobce však předložil žalovanému důkaz, který prokazuje opak. Nastala tudíž situace opačných důkazních prostředků, kdy žalovaný nebyl povinen se přiklonit na pomyslnou jednu stranu sporu. Je rovněž nutné

namítat nedostatečné vyhodnocení námítky žalobce ohledně prodlevy mezi výsledkem zasahujících policistů při ústním jednání, neboť zde vznikla potencionálně sporná prodleva, kterou lze interpretovat mnohými směry. Pouhý vznik této sporné situace lze vyhodnotit v neprospěch svědků, což by mělo být opět vyhodnoceno ve prospěch žalobce.

Žalobce dále namítal, že žalovaný měl zcela prokazatelně provést další dokazování, a to např. v podobě vyšetřovacího pokusu či obdobnou metodou, zda verze žalobce je či není technicky možná. Žalovaný se však omezil na prostou úvahu nikoliv ověřenou verzi, když tento postup je zcela v rozporu se zákonem. Za situace, kdy žalobce předložil důkazní materiál hovořící o opaku, měl žalovaný aplikovat základní zásadu v pochybnostech ve prospěch obviněného, což však učiněno nebylo.

Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. K žalobním námitkám odkázal zcela na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že jediným důvodem, proč policejní hlídka zastavila a kontrolovala vozidlo žalobce, bylo výhradně jeho protiprávní jednání spočívající v držení mobilního telefonu při jízdě. Co se týče hodnocení důkazů v případě, že proti sobě stojí výpovědi svědků a tvrzení obviněného z přestupku, žalovaný odkázal na konkrétní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

K projednání žaloby nařídil krajský soud jednání. Účastníci při něm setrvali na svých stanoviscích k věci. Poté krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů), a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.r.s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu Magistrátu města Frýdku-Místku a správního spisu žalovaného zjistil krajský soud následující skutečnosti. Dne 4.3.2014 bylo sepsáno oznámení přestupku, v němž je uvedeno, že dne 4.3.2014 v 09:40 hodin žalobce, jehož totožnost byla zjištěna z občanského průkazu a řidičského průkazu, jako řidič motorového vozidla Škoda Octavia, RZ 2AF 0661 za jízdy na silnici R56 mimo obec Frýdek-Místek držel v levé ruce mobilní telefon. Řidič tímto porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. a je důvodně podezřelý ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb. Žalobce se vyjádřil tak, že ve vozidle používá vestavěnou hands-free sadu Nokia N7, která byla v provozu i po příchodu policisty do vozidla, kdy po zastavení očekával jeho příchod a najednou se otevřely pravé dveře.

V úředním záznamu policisty pprap. J. K. ze dne 4.3.2014 je uvedeno, že toho dne společně s nstržm. J. M. prováděli od 06:00 do 14:00 hodin výkon služby osobním motorovým vozidlem tovární značka VW Passat v civilním provedení. V době od 9:00 hodin do 11:00 hodin vykonávali službu na silnici R56. V 09:40 hodin jeli po silnici R56 ve směru jízdy na obec Frýdek-Místek. Když se nacházeli v úseku mimoúrovňového křížení silnice R56 a silnice III/4845 (jeli v levém jízdním pruhu) dojel je osobní motorové vozidlo Škoda Octavia, RZ 2AF 0661. Kolega J. M. jej upozornil, že řidič tohoto vozidla drží v levé ruce mobilní telefon. Kolegovi poté sdělil, aby až to bylo možné, přijel do pravého jízdního pruhu a nechal se výše uvedeným vozidlem předjet. Po předjetí se opětovně zařadili za toto vozidlo a zřetelně viděli, jak řidič neustále drží

mobilní telefon v ruce a telefonuje. Z tohoto důvodu se rozhodli vozidlo zastavit a s řidičem uvedený přestupek projednat. Vozidlo zastavili předepsaným způsobem. V okamžiku, kdy řidič spatřil, že je zastavován, bylo zřetelně vidět, jak odložil mobilní telefon. Po zastavení policista přišel k vozidlu z pravé strany a po otevření spolujezdcových dveří uviděl mobilní telefon odložený na středovém panelu a řidič tohoto vozidla ještě dokončoval hovor slovy „Jano slyšíš mne, Jano slyšíš mne“. Policista řidiči sdělil, ať hovor dokončí. Poté řidič dokončil hovor slovy „zavolám později“ a zavěsil. V osobě řidiče byl zjištěn žalobce. Řidiči policista na místě sdělil, že porušil ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. tím, že při jízdě držel v ruce telefonní přístroj s tím, že je důvodně podezřelý ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1. K tomu řidič uvedl, že ve vozidle používá vestavěnou hands-free sadu, která byla v provozu a s přestupkem nesouhlasí. Poté policista řidiči řekl, že jej policisté viděli, a to jak zezadu, kdy je svým vozidlem dojel, tak i zepředu, kdy je předjel a oni se za něj zařadili a zřetelně viděli, jak v levé ruce drží mobilní telefon. Na to žalobce opětovně reagoval námitkou, že ve vozidle používá hands-free sadu a s přestupkem nesouhlasí. Policista nstržm. J. M. v úředním záznamu uvedl, že 4.3.2014 vykonával službu společně s pprap. J. K. V 09:40 hodin jeli po silnici R56 služebním vozidlem VW Passat v civilním provedení ve směru jízdy na Frýdek-Místek. V prostoru mimoúrovňové křižovatky silnic R56 a silnice III/4849 je dojelo osobní motorové vozidlo tovární značky Škoda Octavia, modrošedozelené metalízy s RZ 2AF 0661. Ve zpětném zrcátku policista zřetelně viděl, jak řidič tohoto vozidla držel v levé ruce mobilní telefon a za jízdy telefonoval. V té době policisté jeli v levém jízdním pruhu. Policistou pprap. K. byl vyzván, aby se zařadil do pravého jízdního pruhu, uvedeným vozidlem se nechali předjet a následně se zařadil do levého jízdního pruhu za toto vozidlo. V okamžiku, kdy byli policisté předmětným vozidlem předjíždění, bylo zřetelně vidět, jak řidič drží za jízdy v levé ruce mobilní telefon. Toto vozidlo zastavili předepsaným způsobem. Přestupek s řidičem řešil pprap. J. K. Součástí spisu je výpis evidenční karty řidiče a oznámení o zahájení řízení o přestupku spolu s předvoláním k ústnímu jednání na 15.4.2014, které bylo žalobci doručeno do vlastních rukou 26.3.2014. Žalobci bylo sděleno, v jaké věci je předvolán a byla mu dána poučení dle § 59 správního řádu, § 33 odst. 1 a 2, § 36 odst. 3, § 37 odst. 4 správního řádu a § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. K ústnímu jednání správní orgán předvolal jako svědky policisty nstržm. J. M. a podpraporčíka J. K. Ve spise je dále plná moc, jíž žalobce zmocnil Mgr. Petra Kaustu k zastupování v předmětném správním řízení.

V protokolu o ústním jednání ze dne 15.4.2014 je uvedeno, že jednání se konalo za přítomnosti žalobce a jeho zmocněnce. Po seznámení s předmětem řízení správní orgán I. stupně provedl důkaz listinami, a to oznámením o přestupku, úředními záznamy policistů pprap. K. a nstržm. M. a evidenční kartou řidiče. Správní orgán I. stupně dále vyslechl svědky policisty J. K. a J. M. Svědek J. K. po zákonném poučení kromě jiného vypověděl, že spolu s kolegou jeli dne 15.4.2014 po silnici I/56 v levém jízdním pruhu ve směru jízdy na Frýdek-Místek a zezadu je dojelo osobní motorové vozidlo, jehož řidič držel v levé ruce mobilní telefon. Na tuto skutečnost jej upozornil řidič služebního vozidla, který toto spatřil ve zpětném zrcátku. Svědek se otočil, aby se přesvědčil, zdali řidič opravdu drží v ruce telefon. Poté řekl kolegovi, aby, až to bude možné, se zařadil do pravého jízdního pruhu a nechal se tímto vozidlem předjet. Vozidlo je předjelo a při předjíždění oba policisté viděli, jak řidič drží pravou rukou volant a v levé ruce drží mobilní telefon. Poté se policisté zařadili za vozidlo do levého jízdního pruhu a vozidlo předepsaným způsobem zastavili. Po celou dobu zastavování řidič neustále telefonoval.

V osobě řidiče byl zjištěn žalobce. Svědek sdělil řidiči, že se dopustil přestupku, a to tím, že držel v ruce hovorové zařízení. Žalobce s tím nesouhlasil. Viditelnost toho dne byla dobrá. Záznamové zařízení svědek popsal tak, že to byl mobilní telefon, na barvu, typ a tvar si nevzpomínal. Po celou dobu zásahu měli policisté zapnutý maják.

Svědka J. M. vypověděl, že dne 15.4.2014 s kolegou jeli po silnici R56 v levém jízdním pruhu, ve zpětném zrcátku viděli přibližovat se vozidlo. Když bylo na dohled, svědek spatřil, jak řidič telefonuje. Zajeli do pravého pruhu a nechali se předjet. Řidič stále telefonoval. Předmětné vozidlo zastavili. Přestupek s řidičem řešil kolega svědka J. K. K popisu telefonu svědek uvedl, že vypadal jako klasický mobilní telefon, detailnější popis zařízení nebyl schopen uvést. Ve služebním vozidle policisté mají záznamové zařízení. To v době popisovaného přestupku nebylo v provozu. Při zastavování byl určitě puštěn maják. Světelná zařízení byla v průběhu zásahu použita všechna. Co se týče ukončení hovoru žalobcem, pak to osobně neviděl, od kolegy K. se dověděl, že žalobce ukončil hovor v momentu, kdy byl policistou K. požádán o předložení dokladů.

Žalobce v průběhu správního řízení navrhl ohledání svého vozidla, čemuž správní orgán I. stupně vyhověl a zjistil, že ve vozidle Škoda Octavia, RZ 2AF 0661 se nachází hands-free, které se zapne, i když je vypnuto rádio. Hands-free se sepne automaticky při sepnutí klíčků spínací skřínky nezávisle na řidiči. Hands-free není pouhým pohledem vidět, je zabudováno v palubní desce. Při ohledání správní orgán pořídil fotodokumentaci hovorového zařízení a předmětného osobního vozidla žalobce. U ústního jednání dne 25.4.2014 žalobce poznamenal, že hands-free se nevypne ani při vytažení klíčků, ale po ukončení hovoru. Poté, co byl u ústního jednání dne 25.4.2014 žalobce seznámen se spisovým materiálem, s podklady pro rozhodnutí, žádné další důkazy nenavrl. Správní orgán následně přednesl, že dokazování a shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí bylo ukončeno a bude vydáno rozhodnutí.

Správní orgán I. stupně vydal dne 21.5.2014 rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, jehož se dopustil tím, že dne 4.3.2014 v 09:40 hodin na silnici I. třídy č. 56 u mimoúrovňového křížení se silnicí III. třídy číslo 4845 v katastru obce Staříč ve směru na obec Frýdek-Místek řídil motorové vozidlo Škoda Octavia, RZ 2AF 0661 a za jízdy držel v ruce hovorové zařízení. Tímto jednáním porušil povinnost ustanovenou v § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů. Za přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč a dále povinnost zaplatit náklady spojené s projednáním přestupku 1.000,- Kč a bylo rozhodnuto o splatnosti sankce a nákladů řízení.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž žalovaný rozhodl nyní napadeným rozhodnutím ze dne 5.8.2014, č. j. MSK 77782/2014. Odvolání žalobce bylo zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno.

Krajský soud předně konstatuje, že žaloba doručená soudu dne 23.9.2014 byla podána včas, neboť rozhodnutí žalovaného bylo doručeno žalobci k rukám jeho zástupce dne 5.8.2014.

Podle ust. § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, zákona č. 361/2000

Sb., ve znění pozdějších předpisů, řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

Podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) citovaného zákona fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) drží v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.

Krajský soud nesouhlasí s žalobcovou námitkou, že dle jeho názoru nebylo prokázáno, že by se vytýkaného přestupku dopustil, a že výpovědi policistů jsou nevěrohodné a že ke zjištění skutkového stavu věci měl správní orgán provést další důkazy. Krajský soud neshledal pochybení ze strany správních orgánů v tom, že nad rámec provedených listinných důkazů a svědectví policistů, žádné další důkazy neprovedly, neboť skutkový stav byl v dané věci provedeným dokazováním zjištěn v rozsahu prokazujícím závěr o spáchání přestupku ve smyslu § 3 správního řádu. V rozsudku č. j. 4 As 19/2007-114 Nejvyšší správní soud kosobě policisty a věrohodnosti jeho výpovědi uvedl, „že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jeho tvrzení“, neboť na rozdíl od stěžovatele neměl policista na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonával jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod, jimiž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policista v této věci uvedené zásady překročil“. Uvedený judikát vychází z úvahy, že u svědka – policisty, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude nanejvýš pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty je proto zpravidla věrohodnější svědectví policisty. Ve shodě s žalovaným krajský soud považuje výpovědi policistů za dostatečné k prokázání přestupku. Při hodnocení výpovědí svědků nebyly shledány žádné rozdíly, jsou konzistentní a ve shodě s oznámením přestupku a úředními záznamy policistů. Výpovědi byly bez rozporů jak každá zvlášť, tak při vzájemném porovnání. Nebyl zjištěn ani žádný jiný motiv, než prostý výkon služby. Výpověď policistů měla vysokou míru věrohodnosti i za situace, že policisté neuvedli bližší popis hovorového zařízení. Skutečnost, že žalobce měl v autě hands-free sadu, není okolností, která by vylučovala popsání přestupkové jednání žalobce. Žalovaný, stejně jako správní orgán I. stupně, se v odůvodnění zabýval námitkami žalobce, které se týkaly světelné signalizace a upevnění majáku na střeše služebního vozidla policistů, ve spojení s žalobcem pořízenou fotodokumentací v době kontroly. Žalobce tvrdil, že výstražná světla na vozidle policistů nebyla zapnuta vůbec. Krajský soud souhlasí s hodnocením žalobcem předložených barevných fotografií a výpovědí policistů ohledně zapnutých výstražných světel, jak je žalovaný podrobně uvedl v odůvodnění napadeného rozhodnutí a souhlasí s jeho závěrem, že byť i jedno jediné, prokazatelně fungující výstražné světlo modré barvy pevně zabudované ve služebním policejním vozidle (v levé přední části nárazníku policejního vozidla, jak je patrné na fotografii č. 1) bylo v činnosti, spíše podporuje výpovědi svědků v tom, že výstražné světelné zařízení modré barvy pevně zabudované ve služebním policejním vozidle bylo v činnosti. Je-li maják umístěný na střeše policejního vozidla v danou chvíli tmavé barvy, stejně jako majáček umístěný v pravé

části předního nárazníku (který, jak poznamenal žalovaný, při správné funkci střídavě

bliká s majáčkem vlevo), svědčí to o skutečnosti, že se žalobce při focení dvakrát náhodně „trefil“ do intervalu blikajících výstražných světelných zařízení. Také soud sdílí názor žalovaného, že policisté neměli jediný logický důvod umístit na střešku vozidla nezapnutý maják modré barvy nebo jej tam umístit a následně vypnout a přitom nechat v činnosti zabudované majáky i výstražné světelné zařízení. Za daných okolností tak nelze dovozovat nevěrohodnost výpovědi policistů. Krajský soud dospěl k závěru, že správní orgány postupovaly tak, aby zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Dle názoru krajského soudu v dané věci nebylo nezbytně nutné, aby součástí spisu byly i důkazní prostředky jiné, např. videozáznam apod., neboť skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce hovorové zařízení je objektivně vnímatelná lidským zrakem. Krajský soud má za to, že tvrzení policistů, že žalobce viděli za jízdy držet v ruce hovorové zařízení, bylo samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by bylo nutno předkládat další důkazy, neboť k tomu nebyla potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení.

Není případné srovnání s dokazováním přestupků spočívajících v překročení maximální povolené rychlosti, jak namítá žalobce, neboť to není pouhými lidskými smysly přesně měřitelné a musí být prokázáno způsobem nevyvolávajícím pochybnosti, tj. obvykle záznamem z rychloměru včetně fotografie vozidla.

Krajský soud zastává názor, že správní orgány se zcela dostatečně ve svém odůvodnění vypořádaly s důvody, které vedly k rozhodnutí o uznání viny žalobce, jejich rozhodnutí jsou přezkoumatelná a zákonná, rovněž správně provedly právní kvalifikaci správního deliktu, naplnění skutkové podstaty řádně odůvodnily, stejně tak i výši sankce a krajský soud neshledal vady řízení, které by založily nezákonnost napadeného rozhodnutí. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti krajský soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské nám. č. 6.

O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 26.5.2015

Za správnost vyhotovení:
Ivona Martiníková

**Mgr. Jarmila Úředníčková v.r.
samosoudkyně**